

GÜNDEM

15 TEMMUZ KAHRAMANLARI

Dr. Lamia LEVENT ABUL
Diyanet İşleri Uzmanı

Kahraman bekleyen yığınları
Kahramansız bırakma Allah'ım!

Arif Nihat Asya meşhur şiirinde, içimizdeki kahramanları hissedercesine böyle yalvarıyordu Yüce Mevla'ya. Biliyor ve inanıyordu ki, Hak Teala Müslümanlıkla yoğrulan yurdumuzu sahipsiz bırakmayacak ve onu koruyacak neferleri de her daim var edecekti. Ancak o, yığınların içinden çıkacak kahramanları beklerken topyekûn bir millet kahramanlık destanları yazdıracaktı tarihe...

İçerden ve dışardan tüm şer odaklarının güç birliği yaptığı o meşum gecede, nasıl da emindiler kendilerinden. Kırk yıldır bugün için hazırlanmış ve bugünü beklemişlerdi. Şeytani planlarını yürütebilmek için akıl almaz hileler ve kumpaslarla devletin içine sızmış ve âdeta habis bir ur gibi her tarafa yayılmışlardı. Artık bekledikleri saat gelip çatmıştı. Bütün planlar titizlikle yapılmış, stratejik görülen her noktaya tam teçhizatlı birlikler seferber edilmiş, tanklar, savaş uçakları, jetler, helikopterler ve en ağır silahlar hazır edilmişti. Birkaç saat içinde ülkeyi işgal ederek sonu nereye gideceği belli olmayan bir kaosun fitilini ateşleyeceklerdi.

Ne olduysa o uzun ve karanlık gecede oldu. Kırk yıllık planların ve hazırlıkların nasıl bir gecede yerle yeksan olduğuna şahit oldu tüm dünya... Bir vatan nasıl kurtarılır, sineler mermilere nasıl siper edilir, tanklara karşı nasıl yürünür, hatta tankın altına nasıl yatılır, helikoptere nasıl kafa tutulur, bombalar atan jetlere nasıl aldırış edilmez ve hepsinden önemlisi; işinden evine gelmiş, çocuğuyla film seyreden sıradan bir vatandaş nasıl kahraman olur; işte bunların hepsine o uzun ve kara gecede şahit olduk.

O uzun ve kara gecede vatanın ismet-i harimine dokunulmasın diye gökten yağın bombalara ve vızır vızır gelen kurşunlara aldırış etmeden yürüyen kahraman bir millete şahit olduk. Vatani, iradesi, haysiyet ve dini uğruna şanlı bir direniş ortaya koyan bir milletin dirilişine şahit olduk. Mehmet Akif'in "Arkadaş, yurduma alçakları uğratma sakın/Siper et gövdenin dursun bu hayâsızca akın" dizelerinde dile getirdiği gibi o uzun ve kara gecede bu kahraman millet sade sinesini değil tüm varlığı ile siper oldu hainlerin saldırılarına.

Korkmadı, yılmadı, sinmedi vatan evlatları. Cesaret ve mertlik o gece gerçek anlamına kavuştu. Kendilerini yıllarca gizleyen iki yüzlü haşhaşi hainlerin karşısına başı dik ve alını ak bir şekilde dikildi. Koca tanklara aldırış etmedi, korkusuzca durdu ve hesap sordu terör şebekesi hainlerden. Beni ezmeden benim irademe el koyamazsınız. Beni vurmada beni vatanımda esir edemezsiniz. Benim bedenimi çiğnemedi vatanımı işgal edemezsiniz dedi ve yüzyıllarca anlatılacak nice kahramanlık destanları yazdırdı.

İlk kurşun

Çukurkuyu Beldesine girerken bir milletin kaderini değiştiren hadiselerin ilahî kader planında nasıl dailmek ilmek örülerek meydana geldiklerini düşünüyordum. Anadolu'nun bu şirin ve küçük kasabasından çıkıp peygamber ocağının bir neferi olan Ömer Astsubayın baba ocağına giden yolda bir kahramanın hikâyesi resmigeçit yaptı zihnimizden. Vatan sevgisini imanın bir cüzü olarak kalplerine nakşeden yiğitlerin yetiştiği Anadolu topraklarında daha nice kahramanların kanları, izleri vardı kim bilir. Ömer Halisdemir işte bu imanla, bu ruhla vatan hizmetine koştu. Sadakatin ve vatanperverliğin çetin sınavından alınının akıyla çıktı. Bir tek insan ne yapabilir diye bahaneler üretip taşın altına elini koymaktan imtina edenlere, bir tek insanın neler

yapabileceğini gösterdi. Ülke bir ateş çemberi içerisine alınıp, dört koldan işgal edildiği o ilk anlarda herkes neler olduğunu anlamının şaşkınlığı içerisindeyken o, komutanının: "Sana vatanımız ve milletimiz için tarihî bir görev veriyorum. Tuğgeneral Terzi vatan hainidir, isyancıdır. Onu karargâha girmeden öldür! Bunun sonunda şehadet var... Hakkını helal et" sözleriyle çok kritik bir noktada durduğunu ve bu emrin gereğini yerine getirmenin hayati önemini anladı. Şehadete doğru adım adım yaklaştığını bilerek emri ikiletmedi: "Baş üstüne komutanım, hakkım helal olsun. Siz de helal edin." dedi.

Ortalığın toz duman olduğu zor zamanlarda ortaya çıkar kahramanlar. Onlar ölüm ile kalım arasında o ince hatta bir karar verirler ve bu kararlar ülkelerin kaderi bile değişir, tarih yeni baştan yazılır. Ömer Astsubay, inancından aldığı güçle ve Cenab-ı Hakk'ın yardım ve inayetiyle hain generalin karşısında dimdik durarak karargâha girmesine müsaade etmedi. Tek bir kurşun yetti vatani kurtarmaya ve şehadet şerbetini anasının ak sütü gibi içerek rahmeti rahmana erişti. Ancak geriden gelen binler bu ilk kurşunun etkisiyle darmadağın olan hainlerin üzerine cesaret ve kararlılıkla gittiler. O uzun ve kara gecede her bir vatan eri üzerine düşen vazifeyi eksiksiz yerine getirdi.

Vatan namustur ve onu korumak her vatan evladının boynuna borçtur, şuurunu taşıyan irfan sahibi Anadolu insanı, evladını şehit verdiğinde "vatan sağ olsun" diyecek imanı kuşanmıştır. Bir kahramanın doğduğu ve sonra şehitlik gibi yüce bir mertebeye erişerek defnedildiği Çukurkuyu Kasabasında şehidin baba ocağında asılan Türk bayraklarının gölgesinde mütevekkil ve onurlu bir baba, bir anne ve kardeşler gördük. Vatanın onur ve haysiyetini canı pahasına koruyan kahraman şehidimizin ailesi, evlatlarının vefat haberini aldıklarında hangi safta olduğunu sormuşlar. Hainlere karşı olduğunu öğrendiklerinde kalpleri rahata ermiş ki samimiyetle "vatan sağ olsun" diyebilmişler. İşte Anadolu topraklarını mayalayan bu şuur gücünü imandan ve inançtan alan şuurdur. Şimdi onlar yetiştirdikleri evlatlarının sıkıldığı ve vatanın kaderini değiştiren bu ilk kurşunla gelen onuru yıllarca üstlerinde taşımanın gururuyla bayrağımızın altında vakarla duruyorlar.

Kabul olunan şehadet duası

Onlar dünyada yaşarken ölümü hep baş üstlerinde taşırlar. Onu hayatın dışına atan, unutan ve hatırlamak istemeyenlere inat bir çiçeği taşır gibi itina ile taşırlar. Bilirler ki dünya bu hayattan ibaret değildir, bir gün muvakkat olan bu fani âlemde baki ahiret yurduna göçecek herkes. Hak olan ölüm elbet bir gün gelecek ama ölmek var ölmek var! Madem ölüm varsa sonunda onun da en güzelini isterler de rahat yataklarında ölmek istemezler. İla-yı kelimetullah uğruna ölmek ister onlar, vatan için cenk meydanlarında toprağa düşmek ister, dava için, ümmet için, din-i mübin-i İslam'ın ve Müslümanların selameti için şehit olmak ister onlar!

İşte ölümü yüreğinde taşıyan ve ebedî âleme göçeceği günün geleceğini hatırandan hiç çıkarmadan yaşayan güzel insandı Ahmet Özsoy kardeşimiz. Eşinin şehadetiyle her namazında şehitlik duası yapan bir Allah eriydi. Ölümünün en güzeline talip olmuştu...

Her duayı işitir Yüce Mevla, vakti saati geldiğinde de her duayı da kabul eder. İşte Ahmet kardeşimizin de duasının kabul vakti gelmişti. Meşum gecede, hain darbeciler her şeyi çok iyi planlamışlardı. Ülkenin en stratejik noktalarını ele geçirmek üzere bir biri ardına planlarını devreye sokuyorlardı. Bu kaos gecesinde FETÖ militanlarının hedeflerinden biri de Türkiye'nin iletişimini sağlayan TÜRKSAT'ı ele geçirmektir. Böylece tüm televizyon yayınları kesilecek ve kimse ülkede ne olup bittiğine dair haber alamayacaktı. Daha önemlisi yetkililer halka seslerini duyuracak bir mecradan mahrum kalacaktı. Zira Cumhurbaşkanımızın bir televizyon kanalında yaptığı açıklama ile halkı darbeye karşı durmak üzere sokaklara çağırması, darbenin durdurulmasındaki en kritik hamleydi.

Dolayısıyla stratejik önemdeydi Türksat. Önce sindirmek ve korkutmak için Türksat kampüsünü bombaladılar, ağır silahlarla taradılar. İnsanların onların kurşunlarına ve bombalarına karşı korkacağını ve orayı teslim edeceklerini sanıyorlardı. Ancak hesapları tutmadı. Türksat personeli önce kampüsün girişini itfaiye aracı ve kamyonlar ve kendi

araçlarıyla kapattılar. Helikopterle indirilen militanlar yayını kesmek üzere geldiklerinde de hainleri oyalayarak canları pahasına korudular.

O gece bir varoluş mücadelesi veriliyordu tüm yurttta. Her bir vatan evladı vatanına, haysiyetine ve özgür iradesine sahip çıkma adına destanlar yazıyordu. "Cehennem olsa gelen göğsümüzde söndürürüz; / Bu yol ki hak yoludur dönme bilmeyiz yürürüz!" diye haykırarak ölüme giden 238 yiğitten biri de şehadet duasını yüreğinde ve ölümü de başında taşıyan Ahmet Özsoy kardeşimizdi. Duasına en güzel şekilde icabet bulmuştu o. Hep sakin ve mütevekkil bir duruş sahibi olmuştu ve işte şimdi vakarla çıkıyordu rabbinin huzuruna. Bu dünyadaki görevini hakkıyla ifa etmiş olmanın huzuruyla... Rabbim şehadetini makbul eylesin...

Allahü Ekber nidalarıyla şehadete koşanlar

Amin desin hep birden yiğitler

Allahü ekber gökten şehitler

Amin amin Allahü ekber!

O uzun ve kara gecede bu imanla yola döküldü yüzbinler... Dillerde Allahü ekber nidaları, gökten inen topa, kurşuna, füzelere aldırış etmeden akın etti dört bir koldan... Yüce Allah yüreklerinden korkuyu almış, yeryüzü kadar genişlik vermişti her birine... Cesaret ve kararlılıkla yürüyor, önlerindeki tanklara, üstlerindeki jetlere, helikopterlere ve vızır vızır geçip giden mermilere adeta meydan okuyorlardı. Arkadaşları, yakınları, kardeşleri bir bir düşerken toprağa onlar Allahü ekber sedalarını daha bir yükseltiyor ve tüm dünyaya vatanın bedelinin ancak kanla ödenebileceğini tekrar haykırıyorlardı.

Sadece abdestlerini ve kimliklerini aldılar yanlarına. Zaten ne götürür ki insan beraberinde öte âlemlere gitmeyi göze almışsa... Kimi eşini, yavrusunu da aldı yanına, kimi Allah'a emanet ederek tek başına çıktı hainlerin karşısına. Ama kimse düşünmedi geride bıraktıklarını çünkü onlara hainlerden temizlenmiş tertemiz bir vatan bırakacaklardı. Kendi yurdunda esir olmak istemiyordu yola çıkanlar, iradelerine pranga vurulsun, özgürlükleri askıya alınsın, çocuklarının geleceği karartılsın istemiyorlardı. Vatanları Irak, Suriye olmasın, iç savaş çıkmasın, dış güçlerin bölüp parçaladığı bir ülke olmasın diye koştular sokaklara... Haysiyetle, onurla, şerefle yaşamak değilse ölmek üzere yürüdüler gözü dönmüş hainlerin üstüne.

İşte bu imanla durdurdular tankları. O gece arama motorlarında en çok aranan cümle "tank nasıl durdurulur" olmuştu. Kimi eliyle durdurdu, kimi takoz koydu paletlerine, kimi gömleğini tıkadı tankın egzoz deliğine, kimi de önüne yattı, bedeniyle durdurdu o devasa savaş makinelerini. Kimi de canavarca ezildi tankların altında. İşte bu kahramanlardan biri de Türkan Tekin kardeşimizdi. Daha Cumhurbaşkanımız televizyonda sokağa çıkma çağrısı yapmadan o hasta olan eşiyile sokağa attı kendini. Kilometrelerce yürüdüler... İstanbul havalimanını işgal eden hainleri durdurmak için yürüyorlardı. Elinde ne silah, ne tüfek ne de molotof vardı. 43 yaşında tekstil işçisi, üç çocuk annesi bir kadındı Türkan kardeşimiz. Çocuklarının huzur içinde yaşayacağı bir vatan istiyordu. Seçilmiş lideri alçakça bir darbeye indirilmesin, milletin iradesine kimse el koymasın diye yürüyordu. Ama hainlikte sınır tanımayanlar gözlerini kırpmadan tankların paletleri altında ezdiler bu kahraman kadını. Onu şehit eden caniler durduracaklarını sanıyorlardı ama büyük yanılğı içindeydiler. Zira o şehit olmuştu ama arkadan on binler akıyordu havalimanına. Kısa sürede havalimanını kalkan gibi sardı millet. Nihayetinde Cumhurbaşkanımız büyük bir cesaret ve kararlılıkla havalimanına indiğinde on binler karşıladı onu. Türkan kardeşimiz gibi daha niceleri sinelerini vatana siper ettiler ve onurla taşıyacakları şehadet mertebesine eriştiler...

Kadını, erkeği, genci yaşlısı, askeri ve polisyle bir mücadele verildi ki, sayısız kahramanı var o gecenin. Kimisi şehadet şerbetini içti, kimisi gururla taşıyacağı yaralar aldı, gazi oldu. Kimileri de haftalardır hala meydanlarda nöbet tutuyor. Hikâyelerini duyduklarımız ve şahit olduklarımızın yanı sıra gizli kahramanları da çok 15 Temmuzun. Hikâyeleri daha çok anlatılacak, kahramanlıkları dilden dile dolaşacak... Canını ortaya koyan her bir kahramanı yaşatmak boynumuzun borcu... Zira bize

bağımsız ve hür bir vatan bırakan her bir şehidimize minnettarız... Şehadetleri mübarek,
ruhları şad olsun!